విడుదల

ఎంత గింజుకున్న నిద్ర రావడం లేదు సూరికి. వెల్లకిలా పడుకున్నాడు కాసేపు ఎడమ వేపుకి తిరిగి పడుకున్నాడు; మరి కాసేపు బోర్లా తిరిగి పడుకున్నాడు. ఊహూ- ఎలా పడుకున్నా నిద్ర రావటం లేదు. మరుసటి రోజున తను ఆ సబ్‌జైలు నుంచి విడుదల అవుతాడనే సంతోషం అతన్ని నిద్ర నుంచి దూరం చేస్తోంది. ఒంట్లో నరనరాలలో చెప్పలేని హాయి; ఆనందం వెల్లువలా పొంగుతున్నట్టు వుందతనికి.

క్రితం రోజు బాగా వాన కురవడం వల్లనేమో కప్పలు ఒకటే అరుస్తున్నాయి. మరెప్పుడైన అయితే అతను విసుక్కునేవాడేమో కానీ, ఈ రాత్రి ఆ అరుపులే గొప్ప సంగీతంలా వున్నాయి.

"ఎంత మందున్నార్రా ఈ సెల్లులో?" సెంట్రీ టార్చి వేసి గది అంతా కలియ జూస్తూ అడిగాడు.

"ఐదుమంది సార్!" అన్నాడు ఆంజనేయులు.

టార్చిలైటు వెలుతురు కళ్ళను కుక్కకుండా మోచేతిని అడ్డు పెట్టుకున్నాడు సూరి.

సెంట్రీ పక్క సెల్లు వద్దకు వెళ్ళి పోయాడు.

"అప్పుడేం జరిగిందంటే ఆ చోరి కేసు ఒప్పుకుంటామని పోలీసోళ్లతో అంటిమి.... ఏం జేసేది మల్ల? ఒక పక్క జూస్తే పోలీసోల్లు

లాఠీలతో కోటింగ్ యిచ్చి శరీరమంతా పచ్చి పుండు మాదిరిగా సేస్తా వుండారు. ఇంకొగ పక్క పది వేల రూపాయల చోరి కేసూ.... కానిలే దేవుడే ఉండాడు అనేసి ఒప్పుకుంటిమి'' అంటూ బీడీని అంటించుకోడానికి కాసేపు నిలిపాడు ఆంజనేయులు.

జాఫర్ గోడకానుకొని 'ఊ' కొడుతూనే ఆవలిస్తున్నాడు.

"ఏం భయ్, అప్పుడే నిద్ర వస్తావుందా!'' అడిగాడు ఆంజనేయులు.

"నిద్దర యాడొస్తాంది రా! ఈ దోమలతోనూ, నల్లులతోనూ ఉత్త ఆవులింతలే'

రెండు నెలలుగా ఆ సబ్‌జైల్లో ఖైదీల సంగతులన్నీ వినడం మామూలయి పోయింది సూరికి. ఖైదీలందర్లోకి జాఫర్ అంటే సూరికి ఇష్టం. జాఫర్ చూడటానికి నలభై ఏళ్ళ పైబడ్డవాడిలాగా కనిపిస్తాడు. కానీ, తనకు ముప్పయి నాలుగేళ్ళు ఉంటాయన్న విషయం అతను ఏనాడో మరచి పోయాడు. పదిహేనేళ్ళుగా అతనికి బాగా తెలిసిన పని జేబులు కొట్టడం.

"ఇలాంటి పనివల్ల మీరేం సుఖపడుతున్నారు? జైల్లో మగ్గి పోవడం తప్ప....'' అని ఎవరయినా సంస్కరణ వాదులో, మత బోధకులో జైలును చూడ్డానికి వచ్చినప్పుడు అడిగితే....

"సుఖం ఏ వుంటుంది సారూ! మా కష్టమంతా పోలీసోల్ల పాలు, మా శరీరం జైలు పాలు" అని వేదాంతిలా నవ్వుతాడు జాఫర్.

"టైమెంతయింది సార్?'' అంటూ ఎదురుగా వున్న సెల్లులో ఎవరో అడిగారు సెంట్రీని.

"పన్నెండు'' సెంట్రీ సమాధానం.

ఇంకా పన్నెండు గంటలేనా! ఎప్పటికి అయిపోతుందీ పాడు టైమూ? ఇంకెన్ని గంటలు తను ఈ జైల్లో వుండాలి? అనుకుంటు వేళ్ళ మీద లెక్క వేశాడు సూరి. అంటే కనీసం ఇంకో పది గంటల పాటూ వుండాలన్న మాట. ఇన్నాళ్ళూ నెలల్నీ, వారాల్నీ, రోజుల్నీ లెక్క పెడుతున్న సూరి, ఇప్పుడు గంటల్ని లెక్క పెడుతున్నాడు.

ఇక తను ఈ జైల్లో వుండవలసింది పది గంటలే అని అనుకుంటూ వుంటే నిద్రాదేవి మరీ దూరంగా పరిగెత్తుతోంది.

తను విడుదల అవగానే ఇంటికెళ్ళి అమ్మకు కనిపించాలి. ఎంత సంతోష పడుతుందో - పోయిన శనివారం నాడు తనని చూడ్డానికి వచ్చి వకటే ఏడ్చింది. తన కెంతో ఇష్టమని గుత్తి వంకాయ కూరా, జొన్న రొట్టెలూ తీసుకుని వచ్చింది. ఒక జత బట్టలూ, ఐదు రూపాయలు ఇచ్చింది కూడా.

ఊహించని విధంగా తనకు రెండున్నర నెలలు సామాన్య జైలు శిక్ష వేశారు కోర్టు వారు.

జైలులో వున్న రిమాండు కాలాన్ని శిక్షా కాలం నుంచి తీసివేస్తే కేవలం వారం రోజులు మాత్రమే జైలు శిక్ష అనుభవించాలి తను. అది కూడా ఆ మరుసటి రోజుతో పూర్తవుతుంది.

అంతవరకూ మాటాడుకుంటున్న అంజనేయులూ, జాఫర్‌లు అప్పుడే గురకలు పెట్టి నిద్ర పోతూ వున్నారు. జాఫర్ని అలా చూసినప్పుడల్లా సూరికి భలే ఆశ్చర్యం- "భయంకరమైన జీవితాన్ని గుండెల్లో దాచుకుని నిశ్చింతగా ఎలా నిద్ర పోగలుగుతున్నాడా!" అని.

"కృష్ణా నీ బారో...." అంటూ కమ్మటి గొంతుతో పాడుతున్నాడు పదిహేనో నెంబరు సెల్లులో వుంటున్న సాధువు. సాధువుది కన్నడ దేశం.

తీర్థయాత్రల కోసం వెళుతూ వుంటే గంజాయి అమ్ముతున్నాడన్న నేరారోపణ మీద పట్టుకొచ్చారు ఎక్సైజు పోలీసులు. అర్ధ రాత్రయినా, అపరాత్రయినా, కన్నడ తత్వాలూ, పురందరదాసు కీర్తనలు పాడుతూనే వుంటాడు. భాష అర్థం కాకపోయినా అలలుగా సాగే సాధువు కంఠస్వరం అంటే సూరికి ఎంతో ఇష్టం.

* * *

అన్నిటికంటే తనకు బాధ అనిపించేది ఒకే ఒక్క విషయం.... అది, తను జైలులో వున్నట్టు వాళ్ళ ఊళ్ళో ప్రతి ఒక్కరికి తెలిసి పోవడం. ఊళ్ళోకి అడుగు పెడుతూనే తనని అందరూ దొంగలాగా చూస్తారేమో! ఆ విషయం తలచుకుంటున్నప్పుడల్లా గుండెల్లో కళుక్కుమంటోంది సూరికి.

తను ఎప్పుడూ ఏ నేరమూ చేయలేదు. తన తల్లి పేదదయినా ఎంతో క్రమశిక్షణతో పెంచింది. ఒక్కగా నొక్క కొడుకుని తనని ఏనాడు గోము చేయలేదు. 'ముండమోపి కొడుకూ, ముక్కుతాడు లేని ఎద్దూ రెండూ ఒక్కటే' అని జనం ఎప్పుడైనా అనబోతారని ఆవిడ భయం. మరి ఆ రోజు తనలో ఏ దుష్టశక్తి ప్రవేశించిందో ఏమో తన తల్లికి మాట మాత్రమైనా చెప్పకుండా బళ్ళారి ఫ్యాక్టరీలో ఉద్యోగాలున్నాయని శివయ్య మాటలు విని రైలెక్కాడు- శివయ్యతో సహా. బళ్ళారి చేరుకున్నాక గానీ తెలీదు: కార్మికుల సమ్మె కారణంగా ఫ్యాక్టరీ మూత పడిందని. స్వంత ఊరికి తిరిగి రావడం ఇష్టం లేక శివయ్య ఒక హోటల్లో క్లీనర్‌గా వుండి పోయాడు. సూరికి అలా క్లినరు పని చేయడమంటే ఇష్టంలేదు. అందుకే తన ఊరు చేరుకోడానికి పట్నం రైలెక్కాడు. చేరేటప్పటికి దాదాపు రాత్రి తొమ్మిదిన్నర గంటలయింది. ఆ వేళప్పుడు తన ఊరికి వెళ్ళే బస్సులు కానీ, రైలు కానీ లేవు. తెల్లవారగానే 'ఫస్ట్‌బస్'కు వెళ్ళవచ్చు కదా అని బస్టాండు చేరుకున్నాడు. బాగా ఆకలిగా వుంది తనకు. ఆకలి తీర్చేటంత డబ్బులేదు

తన దగ్గర. అందుకని బస్టాండు మొగదలనే ఉన్న కాకా హోటల్లో రెండు బన్నులు తినేసి, సింగల్ టీ తాగి క్షుద్బాధను కొంచెం శాంతింప జేశాడు. ఇక తర్వాతి కర్తవ్యం ఎక్కడయినా వీలుచూసుకొని పండుకోడం. ఓసారి బస్టాండు నంత కలయ చూశాడు.... అల్లంత దూరంలో రెండు బస్సులు నైట్ హాల్ట్ చేసి నిద్ర పోతున్నాయి. అక్కడక్కడా మూసిన దుకాణాల ముందు ప్రొద్దున్నే ప్రయాణం చేయాల్సిన ప్రయాణికులు పడుకుని ఉన్నారు. హోటల్ వాడికి డబ్బు చెల్లించి అక్కడికి కొంత దూరంలో వున్న పళ్ళ కొట్టు దగ్గరకు నడిచాడు. జేబు రుమాలుతో బెంచీ లాంటి బండ మీద దుమ్మును దులిపి పడుకున్నాడు సూరి. బస్టాండు ముందున్న ఫ్లోరో సెంటు దీపపు వెలుతురు గుడ్డివెన్నెల్లా తనపై పడుతూ వుంటే మనసుకు ఏదో హాయిగా అనిపించింది. బాగా అలసి పోయాడేమో అయిదు నిమిషాల్లో నిద్ర వచ్చింది సూరికి.

ఎవరో తట్టి లేపినట్టయితే కళ్ళు తెరిచి చూశాడు సూరి. ఇంకా తెల్లవారలేదు. ఎదురుగా ఇద్దరు పోలీసులు.... కొంచెం గాబరా పడ్డాడు. తన పేరూ, ఊరూ అడిగారు పోలీసులు. తడబడుతూనే సమాధానాలు చెప్పాడు సూరి.

"సరే కాని, స్టేషన్ కొచ్చి సంతకం చేసి పోమ్మా!" అంటూ నాజూగ్గా చెబుతూనే సూరి జబ్బను వడిసి పట్టుకున్నాడు ఓ పోలీసు కానిస్టేబులు.

"నా సంతకం ఎందుకు సార్? నేనేం దొంగని కాను. పొద్దున్నే ఫస్ట్ బస్సుకు మా ఊరు పోతాను సార్" అన్నాడు సూరి అయోమయంగా చూస్తూ.

"ఇంకేం మాట్లాడకమ్మా, నీతో తీరిగ్గా చర్చించే ఓపిక లేదు కానీ, ముందు స్టేషన్‌కు పదా పోదాం" అంటూ కసిరినట్టే అన్నాడు మరో పోలీసు కానిస్టేబులు.

స్టేషన్‌కు తీసికెళ్ళాక సూరి జేబుల్ని చెక్ చేశారు- అపాయకర, అభ్యంతరకర వస్తువులు ఏవైనా ఉన్నాయేమోనని. తన దగ్గరున్న బస్ చార్జీ తాలూకు మూడు రూపాయలు మాయమైనట్టు తర్వాత రోజుక్కాని తెలీదు సూరికి.

"టెలిఫోన్ స్తంభమూ, వైరూ దొంగలించావు కదా ఎక్కడ దాచావురా దొంగలం.... కొడకా!" అంటూ చిత్ర హింసలు పెడుతూ ఇంటరాగేట్ చేశారు ఆ మరుసటి రోజు రాత్రి.

"నాకేం తెలీదు మొర్రో, నేనే పాపం ఎరుగను" అంటూ మొత్తుకున్నాడు సూరి. తన మాటలు అక్కడ అరణ్యరోదనలే అయ్యాయి. లాఠీలు సూరీ రక్తం రంగు పూసుకున్నాయి. ఒళ్ళూ కాళ్ళూ హూనమయ్యాయి. అప్పుడు ఒప్పుకున్నాడు సూరి— వాటిని తనే దొంగిలించినట్టు.

ఆ మరుసటి రోజు మధ్యాహ్నం సూరికి రిమాండు ఇచ్చి సబ్‌జైలుకు పంపారు కోర్టువారు.

జరిగిన విషయమంతా తన తల్లికి ఉత్తరం ద్వారా తెలిపాడు సూరి. పేద తల్లి ఏడవడం తప్ప ఏమీ చేయ లేకపోయింది. బెయిలు మీద విడిపించడానికి ఆమెకు ఆస్థీ, డబ్బూ లేదు మరి.

*　　*　　*

సాధువు పాటలు కూడా అయిపోయాయి. కప్పలు బెకబెక మనడం లేదు. అంతటా నిశబ్దం ఆవరించివుంది. దానికి తోడు కరెంటు కూడా పోయింది. చుక్కల వెలుతుర్లో లీలగా 12వ నెంబరు సెల్లు కనబడుతోంది. దాని గడియ పడనందువల్ల కొన్ని సంవత్సరాలుగా అది నిరుపయోగంగా వుంటోంది. ఆ సెల్లును సూస్తే సూరికి భయం. సరిగ్గా అర్థరాత్రి ఒంటిగంట సమయంలో ఓ లంబాడి దయ్యం అందులోంచి బయటకి వస్తుందని,

ఆ దయ్యం వంక తదేకంగా చూస్తే వాళ్ళని ఆవహించి చంపేస్తుందని ఖైదీలంతా చెప్పుకుంటారు. సూరి ధైర్యంగా 12వ నెంబరు సెల్లునే చూశాడు. ఏమీ కనిపించలేదు. ఇంకా అలాగే చూస్తే ఏమయినా కనిపిస్తుం దేమోనని సందేహంతో చూపు తిప్పేసుకున్నాడు.

బీడీ తాగాలనిపించింది సూరికి. జైల్లోకి వచ్చాకనే బీడీ అలవాటు అయిందతనికి. బీడీ తుంపుల కోసం తన చుట్టూ తడిమాడు లాభం లేదు.... జాఫర్ని అడగాల్సిందే అనుకుంటూ "జాఫర్ భయ్!" నెమ్మదిగా పిలిచాడు సూరి.

"ఏరా సూరీ" ఉలిక్కిపడ్డట్టు లేచి అడిగాడు జాఫర్.

"బీడీ వుందా భయ్?"

"ఇంకా నిద్రపోలా సూరి? రేపు రిలీజయిపోతానని నిద్ర వచ్చి వుండదులే.... ఒకటే బీడి వుందిరా ప్రొద్దున్నే తాగేకని పెట్టుకున్నా.... ఇదో తీస్కో" నిద్రమత్తులోనే మాట్లాడుతూ ఆవులించాడు.

"వద్దులే భయ్! పొద్దునికి నీకే వుండనిలే"

"పొద్దున సంగతి పొద్దునిది లేరా ఇప్పుడు తాగేసెయ్యి.... ఎంతో తాగాలనిపిస్తేగాని అడగవు కదా పాపం!" అంటూ బీడి, అగ్గిపెట్టె అందించాడు జాఫర్.

కరెంటు వచ్చింది. వరండా పై కప్పుకి వున్న దీపం వెలిగింది. సెల్లులోకి కడ్డీల గుండా ప్రసరిస్తూ చాపలా పరుచుకుంది ఆ దీపం వెలుతురు

పడుకునే బీడీని వెలిగించాడు సూరి. గుప్, గుప్ మని రెండు దమ్ములు లాగాడు. బారుగా చాచుకున్న తన కాళ్ళను బలంగా తన్నాడు. అవతలి వరుసలో పడుకుని వున్న ఖైదీ, దిగ్గున లేచి చూశాడు సూరి. ఆ ఖైదీ ఎవరో కాదు ఆ సాయంత్రమే వచ్చిన ఖైదీ. అతన్ని చూస్తే సూరికి

నవ్వువస్తుంది. గుండు గీయించుకొన్న తలా, కోలమొహం, చెవులకు ఇత్తడి పోగులూ, బిత్తరి చూపులు' దానికితోడు జొన్న ఒగడులా గాలికి కొట్టుకు పోయ్యేట్టు వుంటాడు.

ఇనుప సామానులున్న గోనె సంచి మోసుకుని రైల్వే స్టేషను బయటకు తెస్తే పది రూపాయలు ఇస్తానని ఇతడి నెత్తిన పెట్టాడు ఓ పెద్ద మనిషి. స్టేషను దాటుతూ వుండగానే రైల్వే ప్రొటక్షన్ ఫోర్సు (ఆర్.పి.ఎఫ్.) వాళ్ళు తన్ని పట్టుకున్నారు. గోనె సంచిలో రైల్వే సామాను లున్నట్టు కనుకున్నారు. పెద్ద మనిషి ఎప్పుడో పరారీ అయ్యాడు. అతగాడి మీద కేసు నమోదు చేసి జైల్లోకి నెట్టారు ఆర్.పి.ఎఫ్. వాళ్ళు.

ఆ కొత్త ఖైదీలోని అమాయకత్వం చూస్తే ఈ జన్మలోనే కాదు, ఇక ఏ జన్మలోనైనా ఇతరుల సొమ్ము తాకడానికి ధైర్యం వస్తుందా ఇతనికి అని సూరి సందేహం.

బీడీని చివరికంటా కాల్చేసి వెల్లకిలా పడుకున్నాడు సూరి.

* * *

ఎప్పుడు నిద్ర పట్టేసిందో తెలీదు సూరికి. తను విడుదల అయినట్టే నిద్రలో కలలు! విడుదల అవగానే నేరుగా వాళ్ళ ఊరికి వెళ్ళాడట. తన తల్లిని ఆశ్చర్య పరచాలని గుడిసె బయటి నుంచే— "ఏమమ్మా! మీ సూరిగాడు ఎక్కడికెళ్ళాడు? వాణ్ణి అరెస్టు చేయాలని వచ్చాను" అని గొంతు మార్చేసి బిగ్గరగా అన్నాడట. ఎంత గట్టిగా పిలిచినా తన తల్లీ గుడిసెలోంచి బయటకి రాలేదట. దాంతో కంగారు పడిపోయి 'అమ్మా! అమ్మా!!' అంటూ గట్టిగా అరుస్తూ వుండే సూరికి మెళకువ వచ్చేసింది. కన కలకు తనే నవ్వుకున్నాడు సూరి.

తెల్లవారుతోంది.

కాకులు, పిచ్చికలు, గోరువంకలు, చిలుకలు జైలు బయట వున్న చెట్లలోంచి సంతోషంతో కేరింతలు కొడుతూ బాలభానుడికి స్వాగతాలు చెబుతున్నాయి.

తనకిక ప్రతిరోజూ పక్షులకున్నంత సంతోషంతో తెల్లవారుతుంది అని అనుకుంటూ వుంటే ఎంత హాయిగా వుందో!

ఇంకా నిద్రపోతూ వున్న జాఫర్ మీద, ఆంజనేయులు మీదా, దేవదానం మీదా, కొత్త ఖైదీ మీదా జాలి పుట్టుకొచ్చింది సూరికి. "పాపం! ఇంకెన్నాళ్ళకో వీళ్ళకి సంతోషంతో తెల్లవారడం?" అనుకున్నాడో సారి.

* * *

పదకొండు గంటలయింది.

సూర్యుడు నల్లని మబ్బుల్లో దాక్కొని విశ్రాంతి తీసుకుంటున్నాడు.

సూరిని సెల్లులోంచి బయటకు తీశాడు వార్డరు. ఏవేవో కబుర్లాడుకుంటున్న ఖైదీలు అందరూ వాళ్ళ వాళ్ళ సెల్లు తలుపుల కడ్డీలకు అనుకుని నుంచుని సూరిని చూస్తూ వీడుకోలు చెబుతున్నట్టు చేతులూపుతున్నారు.

అందర్ని ఓసారి కళయజూశాక ఎందుకో కళ్ళలో నీళ్ళు పొంగాయి సూరికి.

"వెళ్లొస్తా జాఫర్ భయ్, ఆంజనేయులన్నా, దేవదానం.... వెళ్ళొస్తా!" అంటూనే ఏడ్చేశాడు సూరి.

"ఛఛ.... రిలీజయిపోతూ నవ్వాలా! ఏడ్వకూటదు" అంటూనే కళ్ళనీళ్ళు తుడుచుకున్నాడు జాఫర్.

"వెళ్తాను అను సూరి వెళ్ళొస్తా అనొద్దు" నవ్వుతూ అన్నాడు ఆంజనేయులు.

"ఇంటికెళ్ళాక తీరిగ్గా ఏడ్చిదువులే టైమైపోతావుంది పదా పోదాం" చిరునవ్వుతో అంటున్న వార్డర్ని అనుసరించాడు సూరి అందరివేపు తిరిగి చేయి వూపుతూ.

ఇంతకాలానికి హాయిగా ఏ పోలీసు ఎస్కార్టు లేకుండా స్వంతంగా బయటి ప్రపంచంలోకి అడుగుపెట్టడం గొప్ప అద్భుతంగా వుంది సూరికి.

ఇన్నాళ్ళూ జైలులో ఎప్పుడెప్పుడా విడుదల అని ఎదురు చూసిన రోజేనా ఈ రోజు!

ఒక్కసారి తన్ను తాను చూసుకొని నవ్వాడు సూరి. పుట్టినప్పటి నుంచి స్వేచ్ఛగా బయటి ప్రపంచంలోనే పెరిగాడు. అయితే అప్పుడు ఇంత అందం కనిపించలేదు తనకి. ఒకసారి స్వేచ్ఛను పోగొట్టుకుంటేనేకాని బయటి ప్రపంచపు గొప్ప అందాలు తెలివేమో మనిషికి.

సబ్‌జైలు ఆవరణ దాటాడు సూరి. పాతిక గజాల దూరంలో ఒక హోటలుంది. అది కోర్టుకు, సబ్‌జైలుకు, తాలూకా ఆఫీసుకు సమానదూరం. తనని ఎన్నోమార్లు కోర్టుకి తీసుకుని పోతూ ఆ హోటల్లోకి తీసుకెళ్ళి టీ తాగేవాళ్ళు పోలీసులు. ఒక్కసారి మాత్రం ఒక దయగల పోలీసు టీ కూడా ఇప్పించాడు తనకి.

తన తల్లి ఇచ్చిన ఐదు రూపాయలున్నాయి జేబులో. ఒక్క టీ తాగితే మరింత హుషారుగా వుండదూ అనుకున్నాడు సూరి. అనుకున్నదే తడువుగా ఉత్సాహంగా అడుగులేస్తూ హోటల్లోకి అడుగుపెట్టాడు.

ఒక టేబుల్ ముందు కూచుని 'స్ట్రాంగ్ టీ'కి ఆర్డరిచ్చాడు. హోటల్ కొంచెం రద్దీగానే వుంది. ఎందుకో తలతిప్పి వెనుకనున్న టేబుల్ వైపు చూశాడు సూరి. గుండె దడదడలాడింది. తన నెత్తిన బలవంతంగా నేరాన్ని రుద్దిన కానిస్టేబులు, అతని ప్రక్క బక్క ప్రాణిలా వున్న కానిస్టేబులు వున్నారు. సూరి వాళ్ళని చూడనట్టు తల దించేసుకున్నాడు. గుండెల వేగం మాత్రం మరింత ఉధృతమయింది. తన ఖర్మకాకపోతే ఈ హోటల్లోకే తను రావాలా?

మరో ఆలోచన చేయకుండా వెంటనే లేచాడు సూరి.

గబగబ అడుగులేస్తూ నడవబోయాడు.

కానీ........

వెనకాల కాలును పట్టి నిలేసినట్టయింది. ఆగి పోయాడు సూరి. బలవంతాన తలతిప్పి చూసి "సార్!" అంటూ బలహీనమైన అరుపు అరిచాడు. అందులో వేదన వుంది, రోదన వుంది, భయం వుంది, వణుకు వుంది. జింక మెడను పులి పట్టుకున్నప్పుడు దాని అరపు అలాగే వుంటుంది. పాము నోట్లో చిక్కినప్పుడు కప్ప అలాగే అరచి వుంటుంది.

"ఎక్కడికి రా, జారుకుంటున్నావు?" సౌమ్యంగానే మాట్లాడాడు పోలీసు. అయితే సింహానికి కుందేలు డబ్బింగ్ చెప్పినట్టుంది.

"నన్ను జైలు నుంచి ఇప్పుడే విడుదల చేశారు సార్! మా ఊరికి పోతూ వున్నాను" పూడిపోయిన కంఠంతో అన్నాడు సూరి.

"అలాగమ్మ.... నీ కోసమే మేం ఇందాక నుంచి వెయిట్ చేస్తున్నాం....స్టేషనుకొచ్చి చిన్న సంతకమొకటి చేసి పోదువుగానీ రామ్మా! ఆ తర్వాత మీ ఊరికి స్వయంగా వచ్చి దించి వస్తాను సరేనా!" అంటూనే పక్కనున్న బక్కప్రాణి కానిస్టేబుల్ వేపు తిరిగి "సోమూ! వీడితోపాటు స్టేషను కెళదాం పదా వచ్చిన పని అయిపోయిందిగా" అన్నాడు.

పోలీసు సోమశేఖర్ సూరి జబ్బపట్టుకుని సీనియర్ పోలీసుని అనుసరించాడు.

గొర్రెలా వెంట నడుస్తున్నాడు సూరి. గుండెలు ఇంకెక్కడ వున్నాయి కొట్టుకోవడానికి.

ఆకాశం ఏడుస్తోంది.

ఒక్కొక్క నీటిబొట్టే భూమిని తాకుతోంది.

*

(ఆంధ్రజ్యోతి వీక్లీలో "జంపన పెద్దిరాజు స్మారక కథల పోటీ"లో రెండవ బహుమతి పొందిన కథ- 30 - 1 - 1987 సంచిక.)